

[Justitsministeren]

noget, man overlader til politiet, og derfor er det altså det tidspunkt, hvor anholdelsen finder sted, der er det afgørende. Hvad man så taler med de pågældende om i mellemtiden uden at foretage en, om jeg så må sige selvstændig anholdelse på stedet, altså ikke en politimæssig anholdelse, men en tilbageholdelse af de pågældende på stedet, kan jeg jo ikke nærmere udtale mig om. Jeg kan kun fastslå, hvem der kan foretage anholdelsen, og på hvilket tidspunkt den foretages.

Carsten Andersen (SF):

Jeg må erindre justitsministeren om, at cirkulæret omtaler en tekst, en overskriftstekst, der hedder: »Medvirken ved anholdelse af eftersøgte«, og det behøver jo ikke at være en socialforvaltning, det kan også være et bibliotek, hvor man kommer og spørger efter en bog, det kan være i skatteforvaltningen, hvor man kommer og beder om en blanket, det kan være i teknisk forvaltning; fantasien har åbenbart ingen grænser. Men stadig væk, når jeg spørger justitsministeren om det, så er det, fordi tvivlen jo meget hurtigt kan blive rejst over for justitsministeriet og over for de ansatte, der medvirker i sådan nogle ting. Hvad er de pågældendes egentlige situation? Er de faktisk frihedsberøvet, når de under foregivende af, at de på et senere tidspunkt vil opnå et gode, forbliver på stedet og der så kommer noget, der er direkte modsat et gode, nemlig et meget mindre gode, en anholdelse, der er trådt i stedet for? De må vel egentlig opfatte sig som narret til at blive på stedet, i stedet for at de klart havde fået at vide: du er eftersøgt, du er i en anholdelsessituation, og politiet vil snarest muligt komme efter dig.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Ja, det er jo et mere generelt spørgsmål, forstår jeg, der i og for sig ikke har direkte med sagen at gøre. Sådan forstod jeg det sidste spørgsmål. Men vi kan jo ikke komme det nærmere end at sige, at anholdelser er noget, der ifølge retsplejelovens § 755, stk. 1, foretages af politiet, og af stk. 2 fremgår, at andre end politiet i visse situationer kan foretage en anholdelse, men så skal de pågældende hurtigst muligt overgives til politiet. Jeg synes i og for sig, det er ganske klare

regler, at det er politiet, der har beføjelsen efter retsplejeloven, men man må erkende, at der rundt omkring kan opstå nogle tilfælde, hvor det er nødvendigt at tilbageholde en person, hvis ikke der skal ske et eller andet særdeles uheldigt i vort samfund, noget i retning af en alvorlig kriminalitet. Derfor kan der være grundlag for at tilbageholde en person. Det er den beføjelse, men det er en ren undtagelse, som retsplejelovens § 755, stk. 2, giver til andre, og disse andre kan være privatpersoner, eller det kan være offentligt ansatte personer, det er der jo ikke skelnet imellem her, hvilket jo altså også vil sige, at offentlige myndigheder ikke har større beføjelser end andre til at foretage disse tilbageholdelser eller anholdelser.

Carsten Andersen (SF):

Jeg skal takke justitsministeren for denne afrunding, som jeg synes skabte betydelig mere klarhed over det. Jeg skal ikke underkende straffelovens § 141 og retsplejelovens § 755, stk. 2, som er de situationer, hvor borgeren må træde i funktion. Men jeg forstår så også af justitsministerens svar, at det er faktisk alene i de tilfælde, denne tilbageholdelsesklausul gælder, også på det københavnske område.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål:

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige besvarelser af spørgsmål stillet af følgende medlemmer af folketinget:

- Birgit Fogh-Andersen: spm. nr. S 273
 Anne Grete Holmsgård: spm. nr. S 293
 Fischer: spm. nr. S 298
 Pia Kjærsgaard: spm. nr. S 299, 303, 304, 351, 354-356
 Birthe Hansen: spm. nr. S 300, 308, 317
 Albrechtsen: spm. nr. S 301, 302
 Thoft: spm. nr. S 305, 307, 318
 Lilli Gyldenkilde: spm. nr. S 306
 Kaj Poulsen: spm. nr. S 310
 Nørgaard Sørensen: spm. nr. S 311
 Tommy Dinesen: spm. nr. S 312